

Στον αστερισμό της αριστερής μελαγχολίας

11. Τα αρνητικά χαρακτηριστικά της ποίησης της αριστερής μελαγχολίας

Θα επιχειρήσω να ορίσω την κύρια και βασική τάση της ποίησης που εμφανίστηκε τα πρώτα χρόνια του 21^{ου} αιώνα και συνεχίζει να γράφεται ως σήμερα. Πρόκειται για την ποίηση της αριστερής μελαγχολίας. Δεν είναι η μόνη τάση (πάντα συνυπάρχουν ορισμένες) αλλά είναι η πιο δυναμική, παραγωγική και ανθεκτική. Άλλοι ποιητές και κριτικοί καλλιεργούν και προβάλλουν άλλες τάσεις. Κάνοντας μια συστηματική επιλογή, εγώ ορίζω και διερευνώ μια συγκεκριμένη σύγκλιση και συνάθροιση τεχνικών, πρακτικών και ιδεών.

Σε άλλα κείμενα (<https://poetrypiano.wordpress.com/2017/08/11/%25CE%25B7-%25CE%25B1%25CF%2581%25CE%25B9%25CF%2583%25CF%2584%25CE%25B5%25CF%2581%25CE%25AE-%25CE%25BC%25CE%25B5%25CE%25BB%25CE%25B1%25CE%25B3%25CF%2587%25CE%25BF%25CE%25BB%25CE%25AF%25CE%25B1-%25CF%2583%25CF%2584%25CE%25B7%25CE%25BD-%25CE%25B5%25CE%25BB%25CE%25BB%25CE%25B7%25CE%25BD%25CE%25B9%25CE%25BA%25CE%25AE-%25CF%2580/>) έχω προσδιορίσει τα θετικά χαρακτηριστικά (<https://poetrypiano.wordpress.com/2016/06/30/%25CE%25B1%25CF%2581%25CE%25B9%25CF%2583%25CF%2584%25CE%25B5%25CF%2581%25CE%25AE-%25CE%25BC%25CE%25B5%25CE%25BB%25CE%25B1%25CE%25B3%25CF%2587%25CE%25BF%25CE%25BB%25CE%25B9%25CE%25BA%25CE%25AE-%25CF%2580%25CE%25BF%25CE%25AF%25CE%25B7%25CF%2583%25CE%25B7-%25CE%25B7-%25CE%25B5%25CE%25BB%25CE%25BB%25CE%25B7%25CE%25BD%25CE%25B9/>) της ποίησης της αριστερής μελαγχολίας. Σε αυτό θα δοκιμάσω μια αρνητική προσέγγιση, απαριθμώντας στοιχεία που δεν έχει. Ίσως αυτό είναι συνεπέστερο προς την ασυμφιλίωτη διαλεκτική της. Ιδού λοιπόν τι δεν θα βρούμε στο έργο της.

Δεν έχει καλογολικό και γλαφυρό ύφος, δε χρησιμοποιεί εκλεπτυσμένη γλώσσα, δεν μεταδίδει λογοτεχνική αύρα.

Δε συγκροτεί ολοκληρωμένα και άρτια ποιήματα που λειτουργούν σαν καλώς συγκερασμένες συνθέσεις.

Δεν παράγει αυτόνομα ποιήματα με αισθητική αυτάρκεια που υφίστανται ανεξάρτητα από δημόσιες συνθήκες και καταστάσεις.

Δεν είναι ούτε μονοφωνική ούτε μονογλωσσική, δεν ειδικεύεται σε ένα μέλος ή ιδίωμα, δεν παύει να πειραματίζεται με κώδικες σύνθεσης και επικοινωνίας.

Δεν περιστρέφεται γύρω από τα βιώματα και συναισθήματα του ποιητή, δεν ενθαρρύνει αναγνώσεις που τον αναζητούν και τον φαντασιώνονται.

Δεν χρησιμοποιεί σύμβολα ούτε για να ερμηνεύσει το λογοτεχνικό κανόνα ούτε για να προσθέσει σε αυτόν.

Δεν εντάσσεται οργανικά στη νεοελληνική λογοτεχνική παράδοση και δεν τη συνεχίζει.

Δεν αισθάνεται υπόλογο στην αρχαιότητα και δεν παράγει μελέτες για μυθικές μορφές ανά τους αιώνες.

Δεν καταγράφει την ελληνική ιστορία της εποχής του ούτε εκπροσωπεί συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες της.

Δεν ενδιαφέρεται για τη Ρωμιοσύνη σαν ταυτότητα, παρακαταθήκη, απώλεια ή καημό.

Δεν θαυμάζει τον ατομικό ή συλλογικό ηρωισμό, δεν τον υμνεί και δεν τον προβάλλει.

Δεν πιστεύει πως τα φύλα είναι δύο, σταθερά και απαραβίαστα, και πως ο έρωτας περιορίζεται στη σχέση τους.

Δεν πενθεί την επανάσταση, δεν την έχει ξεπεράσει ούτε την οραματίζεται, δεν την έχει αποκηρύξει ούτε τη μηχανεύεται.

Δεν γνωρίζει τι σημαίνει συμμετρία, αρμονία, ευθεία, ισορροπία και ιεραρχία, και δεν προσπαθεί να το βρει.

Δεν προϋποθέτει καμιά αξία, δεν βασίζεται σε καμιά σταθερότητα και δεν υπηρετεί καμιά βεβαιότητα.

Δεν θεωρεί τίποτε αυταπόδεικτο ή αυτονόητο.